

Raive nadalier

Escrit e contat per Daniel Chavaroché

Illustrat per Miquel Delibie

ASCO Sarlat

Escotatz la benda-son MP3 en mema temps que legissètz.
Quand lo caval del Paire Nadal endilha, cal vira la pagina !

*Ecoutez la bande-son MP3 en même temps que vous lisez.
Quand le cheval du Père Noël hennit, il faut tourner la page !*

Reive Nadalier

Aquesta nuèit nadalièra, lo Paire Nadal se trobava plan content. A la debuta de la nuèit, aviá acabat tota sa distribucion de presents per los drollets de Sarlat. Era content per ça que li mancava mas d'anar far sa distribucion per los drollets de Salanhac e sa virada nadalenca seriá acabada.

Per un còp, tornat pro lèu a l'ostal, sa femna la Maire Nadal d-ela tanben seriá contenta que li rebecava totjorn de dintrar tròp tard.

Aquesta nuèit de Nadal, aviá nevejat fòrça. Tot lo campestre del Perigòrd sarladés lusissiá de blanc dins la nuèit clara.

Del Pontet a la Branda, quite suls Pechs, al Cambòrn e derlai al Ròc Mòl jusc'al Rast, la nèu amantava los bòscs e los camps.

Emai fasiá una fred de lop a esclapar la peira.

Al pas, lo carràs del Paire Nadal montava lo terme de Tiniac en lisant tot suaud sus aquèla neu fresca e mofla. Lo camin del costal pendiá redde e las bestias de l'atalatge estiravan lo còl emai la lenga !

Dumpuèi un moment, en montant la Còsta de Ravat que tira drut, lo Paire Nadal remarcava qu'un de sos cavals aviá tombat un fer. Oc de segur, me cal vos aprèner qu'en Perigòrd, lo carràs del Paire Nadal es pas atalat de rènes de Laponia mas de quatre bels cavals de tira de Pompador.

La nuèit èra davalada dumpuèi quatr'o cinc oras.

Ont trobar un faure per tornar ferrar aquel caval a d'aquest'ora tardièra ?

Tot en d'un còp, se rampelèt lo Paire Nadal que lo faure de Tiniac trabalhava tard dins la nuèit.

Lo faure de Tiniac aviá reputacion d'estre un plan bon faure... mas tanben aviá reputacion d'aimar chucar la botelha. Disiá que la calor de sa farga li secava lo gargamel e qu'aviá sovent besonh de lo molhar.

Mas aquel sacripan lo se molhava emb lo vin del Puèch Auriòl.

Aquel vin qu'èra de bon tastar e de bon engolar, fruchós, perfumat d'amora e tament saborós quand rajava dins la cornhòla en sabrondar la lenga.

E de còps, ne'n beviá tròp lo faure.

Quò tombava plan, lo faure de Tiniac acabava de trabalhar sa ferralha. Dins la farga enguèra alucada, se vesia brandar lo fuèc de carbon, s'auvissiá lo grand bufador que rondinava tot suaud coma lo respirar d'una gròssa bestia.

Lo faure èra a martelar una pèça de fer rotja que las belugas ne'n volavan de pertot alentorn de l'enclutge. Vestit de son grand davantal de cuèr, las margas rebussadas sus los muscles de sos braçs, aviá pas l'aire de crànher la fred !

Quand lo Paire Nadal arrestèt son atalatge davant son talhièr, lo faure se virèt :

« Ten adiu Paire Nadal, quò fasiá de temps que t'aviam pas vist en per aquí !..

-- Quò fai a pauc pres un an, ten... placentèt lo Paire Nadal... Te caldriá me tornar ferrar un caval... Mas lèu fach, per ça que ai pas acabat ma virada per los drollets de Salanhac...

-- Salanhac ?.. E ben l'i ses pas enguèra !.. Lo te vau ferrar còp sec... »

E lo faure t'atrapèt un fer tot nève sus son establís e lo botèt a calfar dins lo carbon de la farga. Lo temps de lo parar tot rotge sul bec redond de l'enclutge, de l'ajustar enguèra caud al soc de la bestia, de lo lardar tras la còrna de uèit clavels a testa carrada, lo caval del Paire Nadal fuguèt ferrat en un viraman.

Lo Paire Nadal atrapèt son portafuèlha, dins la pòcha de sa granda manta rotja :

« *Quant te dèvi, faurilhon ?..*

-- *E res del tot, ten !.. Per lo Paire Nadal, trabalh totjorn a gratis...*

-- *Ah te remèrci plan... Ses un brave dròlle... Si un jorn te pòdi ajudar a quicòm...*

-- *Mas... Se vòles, me pòdes ajudar còp sec, Paire Nadal !.. Quò tòmbe plan ! Ai un petit trabalh que cal i estre dos..*

-- *E ben.. ço-ditz le Paire Nadal, anèm-l'í, te sègui !.. »*

Se pensava lo Paire Nadal ad un trabalh de fòrça onte caliá estre dos : soslevar quicòm de pesuc, desplaçar un armari o una bela taula...

Arribèran dins la cosina de chal faure de Tiniac, una crana cosina que dins lo canton roncava un bon fuèc de lenha. Al mitan de la pèça s'alongava la granda taula de bòria. Lo Paire Nadal se pensèt que qu'èra benlèu aquesta taula que caliá desplaçar.

Ah! pensas-te, un crane trabalh que l'esperava ! Lo faure se pinquèt al cap de la taula e de la man, monstrèt una cadiera al Paire Nadal.

« *Ten assita-te Paire Nadal, me vas ajudar a estamenar aquèla brava botelha de vin de Pech Auriòl ! »*

Es aquò brave monde, lo faure de Tiniac aviá besonh del Paire Nadal per li ajudar... a beure un còp !

Quand lo Paire Nadal s'aperceguèt del trabalh que li caliá far, èra tròp tard. De son cotel, li calguèt talhar un cunh de pan, copar fin una lèca de cambòt e aquel lusèrp de faure li emplenèt un brave gòt d'aquel vin de Puèch Auriòl. Aquel vin qu'èra de bon tastar e de bon engolar, fruchós, perfumat d'amora e tament saborós quand rajava dins la cornhòla en sabrondar la lenga.

Lo Paire Nadal quand sortiguèt de chal faure, aviá molhat la mòla e coma cal ! De segur aviá tròp begut.

Aviá botat las gautas rotjas e quilhat las aures caudas. S'en èra tirat lo capuchon que la calor li cosinava trals pials.

Ane, quò's pas Nadal tot los jorns !

La frescor de la nèu lo tornèt a la realitat. Aurá, li caliá se'n anar lèu-lèu per distribuar los presents dels drollets de Salanhac.

Lo Paire Nadal arquèt sul sièti del carràs e fasquèt petar lo foet. Los cavals botèron un bon còp de còl e lo carràs plan pesut de joguets s'endralhèt sul camin-grand de Salanhac.

Avant d'arribar a la Borna 120, lo camin-grand tortilhava un bric.
Lo Paire Nadal, boludrat d'un bòrd e de l'autre se daissava breçar
per lo balanç del carràs que traslisava docetament.
E tot naturalament, se daissava anar a sobecar...

Tot en d'un còp, a la capforca de la rota de Montinhac e de Salanhac,
dins la nuèit pro clara, te vèi de lonh lusir dos kepís de gendarmas.
« *Macarel, raumèla lo Paire Nadal, se me fan bufar dins l'alcotest,
sèi fotut !... »*
Pensatz, emb tot lo vin qu'aviá begut chal faure de Tiniac !..

Mas normalament, los gendarmas arrestan pas lo Paire Nadal quand es
en servici comandat la nuèit de Nadal. Quò se fai pas, ane...
Mas aquels gendarmas èran de jòines arribats, que volian far petar
los galons. Sabètz d'aqueus que vòlan montar en grade mai lèu que los
autres... Fasquèran signe al Paire Nadal d'arrestar lo carràs sul petit parking
que se trobava aquí. S'apochèran, coma se lo coneissián pas.
« *Bonser monsur... Podètz me mostrar los papiers del veicule ?.. »*
Lo Paire Nadal ne'n cresiá pas sas aurelhas.
« *Mas... Sèi lo Paire Nadal... Vesètz pas ?.. »*
Lo gendarma l'avisèt en frunçant las ussas.
« *E iò sèi lo brigadier de Salanhac, monsur... Fau mon trabalh... Davalatz de
vòstre carràs siosplai !.. »*
Lo Paire Nadal estabosit, davalèt del carràs.

Qu'èra lo prumier còp que se fasiá arrestar per los gendarmas.

S'auviguèt bretonejar tot vergonhós :

« Escotatz... Vertat qu'ai benlèu pas respectat la limita de vitessa a la capforca... Benlèu qu'ai oblidat de botar lo clicotant... Benlèu qu'ai pas tròp marcat l'estòp... Mas sèi preissat, sabètz... Ai enguèra tots los drollets de Salanhac justament a far la distribucion... La nuèit es corta... »

Bredolhava tament que lo gendarma venguèt suspiciós :

« Fasètz vòstre trabalh, monsur... Fasèm lo nòstre... Tenètz, bufatz aquí dins aquel petit tudeu... »

E lo Paire Nadal bufèt dins l'alcotest.

Pensatz, emb tot lo vin qu'aviá begut chal faure...

Aquel vin de Puèch Auriòl que se'n rapelava enguèra lo gost. Aquel vin qu'èra de bon tastar e de bon engolar, fruchós, perfumat d'amora e tament saborós quand rajava dins la cornhòla en sabrondar la lenga.

L'alcotest fuguèt positiu.

Los gendarmas li damandèran de plantar aquí lo carràs.

Interdiccion formala de tornar prèner la pista !

Puèi li damandèran de montar dins la camioneta per anar escrire lo PV e li retirar son permís de conduire lo carràs.

Completament descoratjat, lo Paire Nadal seguèt lo gendarma. Lo desesper li tombava dessús e li fendiá l'eime.

Quand montèt dins la camioneta blua, baixèt pas pro lo cap e cròca ! Se conhèt de front contra lo naut de la portiera...

Es aquí... que lo Paire Nadal se revelhèt.

S'èra endurmit, pensatz.

En passant jol bòsc, una branca bassa veniá de li clapar lo front.

Ah ! quò lo revelhèt, vos apromèti, lo Paire Nadal !

Se tornèt quilhar sul sièti. Los cavals s'èran aperceguets de res e contunhavan de trotar sul camin-grand.

E justament, alai endavant, se vesían las lutz deus ostals de Salanhac que beluguejavan dins la nuèit clara...